

Hồi 75 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Ngộ Không khoan bửu bình Chúa động nhốt Đại Thánh

Khi ấy Tôn Hành Giả đi bảy tám dặm, mới tới từng cửa thứ ba, thấy ba con yêu lớn ngồi trên, mười phần dữ tợn.

Đứng hai hàng những nhà tướng lớn tướng nhỏ, đều nai nịt hăn hời.

Tôn Hành Giả chẳng sợ chút nào, bước đại vào cửa; để mõ và lục lạc xuống, liền bái ba chúa yêu.

Ba chúa yêu cười ha hả nói rằng:

- Tiểu tuần phong đã về đó hay sao?

Tôn Hành Giả liền dạ.

Yêu lớn hỏi rằng:

- Người đi tuần núi, thăm tin Tôn Hành Giả ra thế nào?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Tôi không dám thuật chuyện trước mặt Đại vương .

Yêu lớn hỏi rằng:

- Làm sao mà không dám nói?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Tôi vưng lệnh Đại vương đi tuần núi, xảy thấy một người đương lom khom mài thiết bảng ấy là nó khòem xuống, còn cao lớn bằng ông thần Khai lộ, nếu đứng dậy chắc cao hơn mười mấy trượng chẳng sai, nó ngồi trên hòn núi, khoát nước suối mà mài thiết bảng, và nói với thiết bảng rằng: Thuở nay chưa đánh ai, nay quyết mài cho sáng mà đánh Đại vương. Bởi có ấy tôi chắc nó là Tôn Hành Giả, nên về báo lại tức thì . Chúa yêu nghe rõ sợ tháo mồ hôi nói rằng:

- Anh em ôi! Ta bảo đừng chọc Đường Tăng, vì học trò nó thần thông quảng đại, nó đã dự phòng trước, mài trường côn mà đánh chúng ta, bây giờ tính làm sao đó? Vậy thì kêu lũ canh ngoài đồng chạy vô đóng cửa cho mau, để chúng nó đi qua cho rảnh .

Có tên đầu mục hay tin ấy, liền thưa rằng:

- Lũ canh cửa đã trốn hết rồi!

Chúa yêu hỏi:

- Vì có nào mà chúng nó trốn hết? Hay là nó hay tin trước nên tản đi. Thôi thôi, đóng cửa cho mau!

Các yêu binh đóng cửa trước sau hết thảy.

Tôn Hành Giả kinh hãi nghĩ rằng:

- Nó đã đóng cửa rồi, nếu nó hỏi việc trong nhà, ta nói không thông chắc là lậu sự, không ngỗ mà chạy ra, sao cho khỏi bị bắt! Phải kiếm điều nói nhác nó nữa, gặt cho mở cửa thì dễ ra . Nghĩ rồi thưa rằng:

- Đại vương ôi, nó còn nói một điều quá lắm!

Chúa yêu hỏi:

- Nó còn nói giống gì nữa?

Tôn Hành Giả thừa rằng:

- Nó hãm bắt Đại vương mà lột da, bắt Nhị Đại vương mà đục xương, bắt Tam đại vương rút gân. Nếu chúng ta đóng cửa mà không ra, thì nó biến làm con lằn xanh, chun kẹt cửa mà bay vào, chắc bắt trộm chúng ta, ngộ đâu mà chạy?

Chúa yêu nói:

- Anh em chúng ta phải coi cho kỹ, cái động mình thuở nay chẳng có lằn xanh, nếu thấy con lằn xanh nào thấp thoáng đến đây, thì nó là Tôn Hành Giả biến hóa ra đó?

Tôn Hành Giả nghe dặn cười thâm, liền đứng dạng ra, nhổ một sợi lông hóa ra con lằn xanh, bay đáp vào mặt chúa động.

Chúa yêu hoảng hồn nói rằng:

- Anh em ôi, không xong rồi, cái mình mới nói chuyện đó, nó đà vô động rồi .

Yêu lớn yêu nhỏ đều thất kinh, đưa thì lấy cào cổ, đưa thì quơ chổi, áp đập con lằn xanh.

Tôn Hành Giả nín không đặng, liền cười ré lên. Pháp giả hình chẳng nên cười quá, nếu như cười ngất thì hiện nguyên hình. Bởi Tôn Hành Giả cười vang, nên hiện ra mặt khỉ!

Con chúa yêu thứ ba ngó thấy, nhảy chụp một cái mà nói lớn rằng:

- Đại ca ôi, thiếu chút nữa mình mắc kế nó rồi, cái thằng báo tin, không phải là Tiểu tuần phong, ấy là Tôn Hành Giả; chắc nó đón giết Tiểu tuần phong, giả hình vào nói gạt ta đó!

Nói rồi kêu tiểu yêu đem dây trói mèo Hành Giả lại. Vén quần áo mà coi, thiệt là khi đột. Nguyên Hành Giả có phép biến hóa bảy mươi hai cách, nếu biến ra cầm thú cỏ cây thì nguyên hình đổi, chớ như biến hình người thì biến nội cái mặt mà thôi, cả mình biến không đặng.

Khi ấy chúa yêu xem rồi nói lớn rằng:

- Thiệt là quả nó đó!

Nói rồi bèn bảo tiểu yêu đem rượu ra mà thưởng Tam Đại vương.

Chúa yêu mừng rỡ nói rằng:

- Đã bắt đặng Tôn Hành Giả, thì Đường Tăng chắc là đồ ăn của chúng ta .

Con yêu thứ ba nói:

- Khoan uống rượu đã! Tôn Hành Giả nó có phép độn, sợ nó trốn bây giờ .

Nói rồi bảo tiểu yêu khiêng cái ve lớn lớn ra, đặng đựng Tôn Hành Giả.

Ba mươi sáu đứa tiểu yêu vào phía trong khiêng ve lớn ra.

Cái ve ấy không lớn gì lắm, bề cao có hai thước tư mộc, làm sao tới ba mươi sáu người khiêng. Bởi bình ấy chưa hai khí âm dương, đựng mười vật báu, tám quẻ và hai mươi bốn tiết khí, phải đủ cho ba mươi sáu người đứng số thiên cang thì khiêng mới nổi.

Khi ấy lũ tiểu yêu khiêng ve lớn ra, liền để xuống đất. Chúa yêu thứ ba giờ nắp ve ra, nắm cổ Tôn Hành Giả, bảo tiểu yêu mở dây, và lột hết y phục, rồi đưa ngay miệng ve, hơi linh rút Hành Giả vào trong; chúa yêu lấy nắp đậy lại rồi lấy đồ bao nút ve lại, mới đi uống rượu với nhau, và nói rằng:

- Con khi này đã vào trong bửu bình của ta, hết kẻ đi Tây Phương nữa!

Yêu lớn yêu nhỏ đều cười hỉ hả, đồng đi uống rượu ăn mừng.

Nói về Tôn Hành Giả từ bị chúa yêu đưa ngay miệng ve, bị hơi bửu bối hút vào, nên rút hình nhỏ lại.

Tôn Hành Giả ngồi chong ngóc trong ve, giây phút nghe hơi mát, liền cười ngất nói rằng:

- Yêu tinh nói mộng mà thôi, chớ không phải sự thiệt! Vậy mà nó khoe vang rằng: Bỏ người vào ve này, một giờ ba khắc thì tiêu ra huyết! Té ra mát mẻ quá, dầu ở bảy tám năm cũng chẳng hề chi!

Bởi Tôn Hành Giả không rõ căn do cái ve ấy, nếu đựng ai vào đó, cứ việc làm thỉnh, thì một năm cũng mát; hề nghe có tiếng nói thì lửa nó cháy rần rần.

Tôn Hành Giả nói chưa dứt lời, ngó thấy lửa cháy đầy ve, may nhờ có phép hay, ngồi chính giữa bắt ấn tị hỏa đọc chú lăm dăm, nên lửa cháy khôngặng.

Chịu tới nửa giờ, bốn mươi con rắn ở xung quanh bò ra mà cắn!

Tôn Hành Giả chụp con nào bứt hai con nấy, và ngoai và rút một hồi bốn mươi con rắn đứt ra tám chục khúc.

Giây phút có ba con rồng lửa bò ra, vắn cùng mình Tôn Hành Giả, thiệt khó chịu lắm!

Hoảng hồn liền nói rằng:

- Giống chi còn dễ trị chớ ba con rồng lửa thiệt khôn đương nếu nó vắn một hồi, hơi lửa vào trái tim thì phải khôn! Chi bằng mình hóa hình cao, mà tung ra cho rảnh.

Nói rồi liền bắt ấn niệm chú, báo dài dài, liền cao hơn mấy trượng. Chẳng ngờ cái ve ấy dính theo mình, cũng cao nhòng như vậy.

Tôn Hành Giả liền mọp xuống hóa nhỏ, cái ve nó cũng nhỏ theo.

Tôn Hành Giả không biết tính làm sao nghe dưới chơn đau nhức quá, liền rờ cẳng đã cháy queo, nóng nẩy quá nói rằng:

- Không xong, không xong!

Lúc ấy nín khôngặng liền rơi lụy nói rằng:

- Thầy ôi! Năm ấy con nhờ ơn Bồ Tát cứu khỏi tai nạn, khuyên bảo tu hành, tôi chịu ngàn cay muôn đắng với thầy, trông đi tới Tây Phương cho thành chánh quả, nào hay ngày nay vào ve này mà bỏ mạng, tưởng lại ngày trước ta làm tội nghiệt, nên bây giờ phải chịu tai nạn!

Đương lúc thảm thiết sảng sốt sực nhớ lại năm trước tại núi Bàn xà, Bồ Tát có cho ta ba cái lông cứu mạng, lúc này sao chẳng lấy mà dùng. Liền nhổ ba cái lông phía sau ót, một sợi biến làm mũi khoan, một sợi biến làm cần khoan, một sợi biến làm dây khoan, ráng sức bình sanh khoan sột sột một hồi, cái ve thủng đít.

Tôn Hành Giả thấy hơi sáng chói vào lỗ mùng rở nói thầm rằng:

- May lắm, ra đặng rồi!

Tính biến nhỏ mà chun ra coi lại là cái ve đã mát rượi. (Bởi vì khoan lủng, ra hết hơi âm dương, nên nó mới mát).

Khi ấy Tôn Hành Giả thâu lông lại, liền hóa làm con bọ hong, chun theo lỗ trống bay ra, mà cũng chưa chịu bay lại đậu trên đầu chúa yêu.

Còn chúa yêu thấy đương uống rượu, vùng để chén xuống nói rằng:

- Tam đệ, Tôn Hành Giả bây giờ nó tiêu chưa?

Chúa yêu thứ ba cười rằng:

- Còn đâu tới bây giờ?

Chúa yêu bảo khiêng ve lên. Ba mươi sáu con yêu nhỏ ở dưới áp lại khiêng ve lên thì cái ve nhẹ hổng.

Chúng nó hoảng hồn bảo rằng:

- Thừa Đại vương chẳng biết vì có nào, mà cái ve bây giờ nhẹ quá!

Chúa yêu nạt rằng:

- Đừng có nói bậy .

Có một tiểu yêu cầm ve giờ hổng thừa rằng:

- Xin Đại vương xem thử ve này thì biết nhẹ nặng .

Chúa yêu giở nắp xem qua, thấy đít ve có lỗ sáng hoắc. Tức mình la lớn rằng:

- Ôi thôi cái ve trống rỗng rồi!

Tôn Hành Giả đậu trên đầu, nghe nói nín khôngặng liền ứng lên đáp rằng:

- Con ôi nó đã chạy mất rồi!

Các yêu đồng nói rằng:

- Mau mau đóng cửa lại kéo nó chạy đi .

Tôn Hành Giả dủn mình thâu quần áo lại, hiện nguyên hình nhảy ra ngoài động ngó ngoái lại mắng rằng:

- Yêu tinh đừng làm phách, cái ve bị khoan lủng đáy rồi, đừng không đặng ai nữa, xách ra cho ông ngoại đi tiêu .

Và nói và cười, đặng vùn về chỗ cũ.

Liền cả kêu rằng:

- Thầy ôi, tôi đã về đây .

Tam Tạng nói:

- Ngộ Không, ngươi đi hèn lâu, ta lấy làm lo sợ, chẳng hay thăm tin trong núi, lành dữ thể nào?

Tôn Hành Giả liền thuật chuyện; từ hóa hình Tiểu tuần phong, cho tới bị bỏ vào bửu bình, đến lúc chạy ra khỏi, thuật hết mọi việc rồi thừa rằng:

- Nay tôi thấy đặng mặt thầy, cũng như đầu thai kiếp khác mà gặp .

Tam Tạng già ơn rồi hỏi rằng:

- Nói như vậy ngươi hẳn là chưa đánh với yêu tinh?

Tôn Hành Giả nói:

- Chưa đánh .

Tam Tạng nói:

- Ngươi chưa đánh cho biết thắng bại, thì chúng ta khó nổi đi qua .

Tôn Hành Giả thừa rằng:

- Ba con chúa động và mấy muôn tiểu yêu, bảo một mình Lão Tôn đánh với nó sao lại. Bây giờ bảo Bát Giới đi theo tôi, mà trợ chiến hoặc may đắc thắng .

Bát Giới hăm hờ đặng vùn với Tôn Hành Giả đồng tới động Sư đà. Thấy cửa động đã đóng, ngó bốn phía không có ai.

Tôn Hành Giả bước tới trước giá thiết bâng:

- Bớ yêu quái mở cửa ra mà đánh với Lão Tôn .

Tiểu yêu vào báo. Chúa động giựt mình vỗ mặt nói:

- Mấy năm nay nghe đồn con khỉ dữ, thiệt lời nói không sai, hồi sớm mai nó biến ra Tiểu tuần phong vào động mà chúng ta không biết, nhờ có tam đệ coi ra, bỏ nó vào ve, nó khoan lũng đất mà ra khỏi! Bây giờ lại khiêu chiến ngoài cửa, ai dám đánh thử trận đầu chăng?

Hỏi dứt lời không ai lên tiếng, đều giả câm giả điếc .

Chúa yêu nổi giận nói rằng:

- Chúng ta ở giữa đường Tây Phương, mang lấy cái danh xấu. Nay Tôn Hành Giả nó thị mình như vậy, nếu chẳng ra giáp trận với nó, thì hư cái danh mình. Để ta liều cái mạng già, ra đánh thử với nó ba hiệp. May đánh ba hiệp thắng nó, thì Đường Tăng là miếng thịt của ta ăn, nếu đánh không lại, sẽ chịu thua đóng cửa cho nó đi .

Nói rồi liền nai nịt mở cửa động mà nạt rằng:

- Ai gõ cửa đó vậy?

Tôn Hành Giả nói:

- Ta là Tôn lão gia Tề Thiên đại thánh chớ ai .

Chúa yêu cười rằng:

- Ngươi là con khỉ lớn mặt, ta chẳng hề chọc ngươi, sao ngươi lại đứng đây kêu réo?

Tôn Hành Giả nói:

- Tuy ngươi không chọc, mà ta lại kiếm ngươi, bởi vì bây hiệp bày chồn phe chó, tính ăn thịt thầy ta, nên ta mới tìm tới .

Chúa yêu nói:

- Coi bộ ngươi hăm hăm, rầy trước cửa ta, hay là muốn giao chiến?

Tôn Hành Giả đáp rằng:

- Nói nhằm đó .

Chúa yêu nói:

- Ngươi đừng làm dữ. Nếu ta đem binh ra lập trận mà đánh với ngươi té ra ta ỷ thế mà hiệp ngươi lắm. Chi bằng ta cùng ngươi một xích một với nhau, cầm chẳng cho ai trợ chiến .

Tôn Hành Giả nói rằng:

- Thôi Bát Giới đang ra, coi nó làm chi Lão Tôn cho biết?

Bát Giới nghe nói, bước trái lại một bên .

Chúa yêu nói:

- Ngươi giỏi thì đưa đầu cho ta bữa ba cái, như chịu nổi thì ta để cho thầy trò đi Tây Phương: Bằng không dám chịu thì nạp Đường Tăng cho ta ăn bữa tối?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Con yêu khốn kia, trong động ngươi có giấy viết thì đem ra đây, làm tờ giao kèo cho chắc chắn; kể từ ngày nay, bữa cho tới sang năm, ta chẳng hề chạy chối .

Chúa yêu rần sức, chun đứng chữ đĩnh, hai tay cầm siêu đao bữa đầu Tôn Hành Giả.

Tôn Hành Giả đưa đầu ra mà đỡ nghe một cái cẳng, đầu không hề hấn.

Còn Bát Giới núp trong bụi ngô thấy chúa yêu bay rồi mới ló đầu ra mắng rằng:

- Bật Mã Ôn không có trí khôn, sao lại đưa đầu cho nó nuốt! Bữa nay còn làm con khi, ngày mai đã xuống cầu tiêu!

Miệng nói làm bầm, chơn chạy không bén gót.

Khi ấy Sa Tăng với Tam Tạng đương đứng ngô mông, thấy Bát Giới chạy về thở hào hển, Tam Tạng kinh hãi hỏi rằng:

- Bát Giới, sao ngươi về có một mình, còn Ngộ Không đâu vắng?

Bát Giới khóc rằng:

- Sư huynh bị yêu quái nuốt rồi!

Tam Tạng nghe nói kinh hồn, té nhào xuống đất.

Giây phút Tam Tạng tỉnh dậy, đấm ngực khóc rằng:

- Đồ đệ ôi! Ngỡ là thuở nay ngươi có tài đánh yêu, không dè bây giờ bị yêu nuốt!

Thảm khổ biết chừng nào?

Bát Giới không thềm khuyên giải, liền kêu Sa Tăng mà nói rằng:

- Sư đệ ôi! Hãy đưa đồ hành lý, ngươi với ta chia hai!

Sa Tăng hỏi:

- Sư huynh chia đồ ấy làm chi?

Bát Giới nói:

- Chia chát cho phân minh, đặt ở đâu về đó. Ngươi về sông Lưu sa, ăn thịt người như khi trước, còn Lão Trư về ông nhạc, bảo hộ ở nhà ta, và bán con ngựa, mua cho sư phụ một cái quan tài, chớ còn trông thỉnh kinh gì nữa?

Tam Tạng nghe nói động lòng, kêu trời rồi khóc lớn.

Còn chúa yêu nuốt đặt Tôn Hành Giả, về động khoe rằng:

- Ta thắng trận bắt đặt một người .

Chúa yêu thứ nhì mừng rỡ hỏi rằng:

- Đại ca bắt đặt ai đó?

Chúa yêu nói:

- Bắt đặt Tôn Hành Giả .

Chúa yêu thứ nhì hỏi rằng:

- Đã bắt đặt sao không đem về động?

Chúa yêu nói:

- Ta nuốt nó vào bụng, còn đâu mà đem về!

Chúa yêu thứ ba kinh hãi nói rằng:

- Đại ca ôi, tại tôi không dặn trước, nên anh làm! Chớ không nên nuốt Tôn Hành Giả!

Khi Tôn Hành Giả ở trong bụng ứng thỉnh nói rằng:

- Nên nuốt lắm chớ, đã lâu đói, mà lại khỏi ăn thêm .

Tiểu yêu nghe nói kinh hãi thưa rằng:

- Đại vương ôi! Tôn Hành Giả nó ở trong bụng Đại vương, đương nói chuyện om sòm đó . Chúa yêu nói:

- Nó nói mà sợ gì! Đã có tài nuốt được nó, mà trị nó không đặt hay sao? Chúng bây

đi nấu nước muối, đem cho ta uống vào đặng mưa vọt nó ra cho rảnh, rồi sẽ hầm nó mà uống rượu xong hơn .

Tiểu yêu vùng vờ, nấu một tượng nước muối đem ra.

Chúa yêu uống một hơi hết ráo. Rồi chọc cổ mưa hồng hộc, mưa ra tới mặt xanh, mà cũng không ra Tôn Hành Giả.

Còn Tôn Hành Giả ở trong bụng, lấy ngón tay chọc cổ chúa yêu, báo hại nó mưa lòi con mắt, mặt thở ồ ồ như bệnh suyễn. Tức mình hỏi lớn rằng:

- Tôn Hành Giả ngươi chẳng chịu ra sao?

Tôn Hành Giả đáp rằng:

- Thủng thủng đã, để ta tính lại, rồi nói thiệt cho ngươi nghe: Chắc chưa chịu ra đâu mà trông đợi .

Chúa yêu hỏi:

- Vì có lẽ nào mà ngươi chẳng chịu ra?

Tôn Hành Giả nói:

- Con yêu này bất thông quá! Ta là sãi nghèo, mùa thu còn bận áo chiếc, sẵn cái bụng người ấm lấm, gió chẳng lọt vào ta ở luôn cho mãi mùa đông, ta sẽ ăn tết luôn thể .

Các tiểu yêu thưa rằng:

- Đại vương ôi, Tôn Hành Giả đợi tới tận xuân, mới chịu ra ăn tết .

Chúa yêu nói:

- Chẳng can chi mà sợ, nó muốn vậy cho vậy, ta luyện phép nhịn đói cho tới tận mùa đông, thì Bật Mã Ôn chết đói .

Tôn Hành Giả nói:

- Con đại quá chừng, không biết chi hết! Ta có đem cái nôi nhỏ theo đây, bất quá thì cắt gan phổi móc thanh cật, rút trái tim của người nấu ăn đỡ tới thanh minh cũng không đói .

Chúa yêu thứ nhì nói:

- Anh ôi, không xong đâu, con khi ấy là sãi ác tăng đói lắm thì ngã mửa, anh phải làm thế nào cho nó ra .

Chúa yêu nói:

- Bếp núc đâu mà nấu đặng hồng sợ?

Tôn Hành Giả nói:

- Lo gì không chỗ để nôi, ta mượn ba cái xương làm ông táo cũng đặng .

Chúa yêu thứ ba nói:

- Không xong! Nếu nó chụm lửa thì khói ra lỗ mũi mịt mù anh nghẹt hơi cũng chết .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Không hề gì đâu, ta lấy thiết bảng thọc lưng sợ cho sáng, thì có lỗ khói lên .

Chúa yêu làm gan nói rằng:

- Đừng sợ nó, đem rượu thuốc cho ta uống ít chung, hại nó thấm cho chết .

Khi ấy Tôn Hành Giả nghe nói cười thầm rằng:

- Rượu thuốc gì mà thuốc ta được, nếu độc được nó thuốc ta chết thì nó còn sống hay sao? Giây phút Tiểu yêu lượt hai bầu rượu thuốc đem ra, rót một chung dâng cho chúa

động.

Chúa yêu mới bụng chén rượu kê vào miệng, Tôn Hành Giả ở trong bụng nghe hơi rượu ngon quá, bắt thèm, tính rằng:

- Mình chận lặn đừng để nó uống cho bỏ ghét .

Nghĩ rồi trôi lên họng hả miệng tàn hạc mà hứng. Chúa yêu uống rượu, bị Hành Giả nuốt ột hết, uống chén thứ nhì cũng vậy, uống luôn bảy tám chén cũng như không. Chúa yêu để chén xuống nói rằng:

- Thiệt kỳ quái lắm, mọi khi uống vài chén rượu này, thì trong bụng nóng như lửa đốt, cứ gì uống bảy tám chén, mà không đỏ mặt chút nào!

Chẳng ngờ Tôn Hành Giả uống không bao nhiêu rượu ở trong bụng làm bộ say, giờ hai tay chuyên gồng, rồi tọa xuống ba bốn cái, chờ dậy đá cầu, rồi níu lá gan mà xích đu, đầu đập qua đập lại, chun vọt bên này bên kia.

Chúa yêu đau bụng quá chừng, té nhào xuống đất.

Hết Hồi 75 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

[Xem Hồi 76](#)